

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117251663
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:6117251663.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Oľgy Mičietovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovaným v 1. rade D. H., F.. X.X.XXXX, P., T. XXX/X a 2. rade S. H., F.. XX.X.XXXX, P., T. XXX/X, o zaplatenie 8 447,66 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 38Csp/188/2018-187 Okresného súdu Košice I z 21. októbra 2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalovaným náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietá (výrok I.), konanie voči žalovanej v 2. rade zastavuje (výrok II.) a stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, čoho sa žalobca žalobou z 29.10.2018 doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica v upomínacom konaní voči žalovaným domáhal, že žiadal zaplatenie neuhradenej istiny vo výške 6 518,62 €, neuhradeného úroku vo výške 1 685,- € a neuhradeného úroku z omeškania vo výške 224,04 € s príslušenstvom titulom zmluvy o splátkovom úvere a súčasne požadoval náhradu trov konania.

2.1. Žalovaní v 1. a 2. rade sa k žalobe nevyjadrili.

2.2. Zistil, že právny predchodca žalobcu 22.12.2009 (Slovenská sporiteľňa a.s.) uzavrel so žalovanými ako spoludlžníkmi zmluvu o splátkovom úvere. Na základe zmluvy sa právny predchodca zaviazal poskytnúť v prospech žalovaných splátkový úver vo výške 8 000 € a žalovaní sa zaviazali vrátiť veriteľovi dlžnú sumu spolu s dohodnutým úrokom, a to v 120 mesačných splátkach od 20.1.2010 po 33,32 € od prvého dňa čerpania, vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca a od 20.1.2010 po 127,07 €, vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca s tým, že konečná splatnosť bola dojednaná na 20.12.2019. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 16,47%, priemerná hodnota RPMN 14,74% a ročná úroková sadzba 14,10%. Celkové náklady spojené s úverom predstavovali sumu 7 469,85 €. Právny zástupca žalobcu listom z 24.1.2017 označeným ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ vyzval žalovaného v 1. rade na úhradu sumy 7 910,28 € do 15 dní a zároveň mu oznámil, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 29.12.2016. Rovnako listom z 24.1.2017 označeným ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ vyzval žalovanú v 2. rade na úhradu sumy 7 910,28 € do 15 dní a zároveň jej oznámil, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 29.12.2016. Predmetné oznámenie bolo žalovanej doručené 1.2.2017, ako to vyplýva z doručky predloženej žalobcom. Podľa špecifikácie žalovanej sumy zistil, že tá pozostáva z nezaplatennej istiny 6 518,62 €, neuhradeného zmluvného úroku 1 685 € a neuhradeného úroku z omeškania 244,04 €.

2.3. Citujúc článok 169 ods.1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, článok 6 bod 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS, § 52 ods.1, § 54 ods.2, § 491, § 524 ods.1, § 525 ods.1,2, § 526 ods.1, § 526 ods.2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 2 ods.1, § 89 ods.1, § 92 ods.8 z. č. 483/2001 o bankách, § 166 ods.1, § 166a ods.1 písm. a/, § 166e ods.2, § 166e ods.4, § 167e ods.1,3 z. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii uzavrel vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1. rade, že v konaní nebolo preukázané, že by banka pred postúpením pohľadávky žalovaného v 1. rade písomne vyzvala na zaplatenie dlhu. Žalobca síce v konaní predložil listinu označenú ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ adresovanú žalovanému v 1. rade (č.l. 63), avšak žalobca nepredložil súdu žiaden dôkaz o tom, že táto listina bola doručená do osobnej sféry žalovanému v 1. rade, a teda nepreukázal, že by táto listina bola účinne doručená žalovanému v 1. rade. Z tohto dôvodu nie je možné posúdiť splnenie zákonom vyžadovanej 90-dňovej lehoty pre platné postúpenie pohľadávky. Podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu klienta na tretiu osobu, ktorá nie je bankou podľa § 92 ods.7 z. č. 483/2001 Z.z. o bankách tak neboli splnené, preto nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému v 1. rade na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok. Táto zmluva je pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ) v tejto časti neplatná. V súlade s § 92 ods.8 Zákona o bankách, kde sú obligatórne stanovené podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu. Tieto musia byť pre platnosť postúpenia dodržané. Jednou z nich je aj oznámenie banky klientovi o tom, že došlo k postúpeniu pohľadávky na tretí subjekt. Túto podmienku postúpenia pohľadávky však žalobca v konaní vo vzťahu k žalovanému v 1. rade nepreukázal. Postúpenie vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1. rade teda nebolo platné a žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Z toho dôvodu súd žalobu vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1. rade ako nedôvodnú zamietol.

2.4. Vo vzťahu žalobcu a žalovanej v 2. rade konštatoval, že zákonná podmienka platného postúpenia pohľadávky splnená bola, keďže žalobca preukázal platné postúpenie predmetnej pohľadávky, keď preukázal, že žalovanej v 2. rade bolo doručené oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré obsahovalo výzvu na úhradu dlhu do 15 dní, pričom podľa doručky priloženej žalobcom bola predmetná výzva doručená žalovanej v 2. rade 1.2.2017. Keďže zmluva bola uzavretá 23.6.2017 je zrejmé, že odo dňa doručenia výzvy žalovanej v 2. rade na plnenie 1.2.2017 do dňa postúpenia pohľadávky 23.6.2017 uplynula zákonom stanovená lehota 90 dní. Konajúci súd lustráciou v zozname vyhlásených konkurzov a oddĺžení na Okresnom súde Košice I zistil, že 3.9.2019 bol na úpadcu (žalovaná v 2. rade) vyhlásený konkurz, ktorý je vedený na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 30 Odk/256/2019 poukazujúc na § 166 ods.1 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii a § 167e ods. 1 citovaného zákona konanie bez zbytočného odkladu zastavil.

2.5. O trovách konania rozhodol citujúc znenie § 262 ods.1, § 263 ods.1, § 255 ods.1 CSP a podľa zásad o náhrade trov konania súd nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca v rozsahu, v ktorom súd žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol a na to nadväzujúci výrok o náhrade trov konania z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré odôvodnil nasledovne:

3.1. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu § 92 ods.8 Zákona o bankách ukladá, teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný v 1. rade bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný v 1. rade bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku voči postupcovi najneskôr od 1.7.2016, kedy naposledy titulom úveru uhradil postupcovi plnenie, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až 23.6.2017). Žalovaný bol tak v omeškaní celkom 793 dní. Opakovane bol vyzývaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou z 21.11.2016, výzvou z 24.1.2017, výzvou z 22.3.2017.

3.2. Žalobca v tejto súvislosti nestotožňuje sa s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle § 92 ods.8 zák. o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby dlžník bol v omeškaní so splnením postupovaného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie § 92 ods.8 zák. o bankách nevyplýva. § 92 ods.8 zák. o bankách totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t.j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v súlade s § 92 ods.8 výslovne a jednoznačne uvedené. Keďže v súdenom prípade si zmluvné strany navyše dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď potom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej

dobe splatnosti (§ 517 ods. 1 OZ). Argumentácia súdu je preto absurdná a v rozpore so základnými súkromnoprávnymi princípmi, keďže dlžník sa dostáva do omeškania okamihom nezaplatenia splátky v deň splatnosti (nakoľko splatnosť jednotlivých splátok si dojednali samotné zmluvné strany), nie až po výzve banky. Na základe uvedeného zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporne preukázané, že žalovaný v 1. rade bol v čase postúpenia pohľadávky, napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods.8 zák. o bankách a porušeniu bankového tajomstva.

3.3.Tvrdí, že žalovaný v 1. rade bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok úveru, pričom doručenie tejto výzvy žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepoprel. Zároveň je podľa obálky k výzve z 22.3.2017 preukázané, že predmetná výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného v 1. rade a postupca splnil svoju zákonnú povinnosť podľa § 92 ods.8 zák. o bankách. Ďalej citoval znenie § 150 ods.1 a uviedol, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté v zmysle citovaného ustanovenia, preto podľa jeho názoru bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaný v 1. rade bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a zároveň bol pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaný k úhrade svojho peňažného záväzku. Na základe uvedeného je toho názoru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaný v 1. rade bol v čase postúpenia v omeškaní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods.8 zák. o bankách.

3.4.Citoval z uznesenia Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/124/2018 zo 4.12.2018, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/64/2018 z 27.3.2019. Poukázal na čl. 19 bod 19.16 VOP a následne citoval § 524 ods.1 OZ a konštatoval, že čl. 19 bod 19.16 všeobecných obchodných podmienok bol Krajskými súdmi SR opakovane preskúmaný, pričom súdy nedospeli k záveru, že takéto dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, práve naopak dospeli k záveru, že takéto dojednanie zmluvných strán je možné a v súlade so zákonom. Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 25.9.2018 sp.zn. 21CoE/62/2019-56, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/145/2015 z 5.10.2016, ako aj uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/206/2015 z 5.10.2016, rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/11/2015 z 25.8.2016, uznesenia Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/147/2017 z 10.1.2018 a uznesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 10Co/57/2017 z 8.2.2018. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na náhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania.

3.5.Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu, predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Záverom konštatoval splnenie podmienok v zmysle § 92 ods.8 zák. o bankách, ktoré preukázal prílohou č. 1 v zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu, pričom žalovaný v 1. rade doručenie výziev v konaní nepoprel a výzva z 22.3.2017 sa dostala do dispozície žalovaného v 1. rade. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rovnako si vyčísľil trovy odvolacieho konania.

4.K odvolaniu žalobcu sa žalovaní nevyjadrili.

5.Krajský súd ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP a contrario rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení, ani podané odvolanie.

6.Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. f/ a h/ CSP a žiaden z nich nie je daný.

7.Na zdôraznenie správnosti(§ 387 ods.2 CSP) odvolací súd uvádza:

8. Aktívnu legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok) resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie či už aktívnej (existencie tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy, aj bez návrhu, aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov nenamieta.

9. Súd žalobu zamietol voči žalovanému v 1. rade, čo odôvodnil v bodoch 46 a 47 rozhodnutia. Zásadný problém vo vedenom konaní vznikol pri posudzovaní právnych následkov plynúcich z právnej normy § 92 ods.8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v súvislosti s postúpením pohľadávky na iný subjekt, ktorý nie je bankou.

9.1. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať spotrebiteľský úver, preto odvolací súd posudzoval, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky správneho predchodcu žalobcu na žalobcu.

10. Podľa § 92 ods.8 zák. 483/2001 Z.z. o bankách v znení platnom k 23.6.2017 (ku dňu postúpenia pohľadávky) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

11. Odvolací súd uvádza, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods.8 zák. o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy a následné, nepretržité omeškanie, dlhšie ako 90 dní. Ide o zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené kumulatívne v čase postúpenia pohľadávky.

11.1. V konaní bolo bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že 22.12.2009 právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa a.s., uzatvorila so žalovanými ako spoludlžníkmi zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý splátkový úver vo výške 8000,- eur. Na túto zmluvu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľskú a aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva podľa zákona o ochrane spotrebiteľa a zákona č. 248/2001 o spotrebiteľských úveroch.

11.2. Rovnako je nesporné, že žalovaní si neplnili svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, preto právny predchodca žalobcu oznámil im, že pohľadávku postúpil na žalobcu. Zmluva o postúpení bola podpísaná 23.6.2017, a to medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalobcom.

11.3. Z predložených listinných dôkazov je nesporné, že právny predchodca žalobcu 22.3.2017 vyzval žalovaného v 1. rade na úhradu pohľadávky k 21.3.2017 vo výške 8 117,25 eur a rovnako týmto listom vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stala celá pohľadávka splatnou. Z listinného dôkazu založeného v spise na č.l. 212 je zrejmé, že právny predchodca žalobcu doručoval túto výzvu žalovanému na adresu Bukureštská 28, Košice a podľa záznamu poštového doručovateľa z 20.3.2017 je zrejmé, že adresát je na uvedenej adrese neznámy.

11.4. Odvolací súd má za to, v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že neboli splnené zákonom stanovené podmienky na platné postúpenie pohľadávky. Žalobca hodnoverne nepreukázal, že by písomná výzva bola žalovanému v 1. rade aj reálne doručená.

11.5. So zreteľom na uvedené je aj odvolací súd toho názoru, že podmienka pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zák. o bankách splnená nebola, v dôsledku čoho je

potrebné postúpenie predmetnej pohľadávky voči žalovanému v 1. rade posúdiť ako neplatné. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nebola na žalobcu platne postúpená, žalobca nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia aktívne legitimovaný.

12.Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 24.4.2018 sp.zn. 1Cdo/147/2017, podľa ktorého postúpenie pohľadávky banky v rozpore s § 92 ods.8 zák. 483/2001 Z.z. o bankách je neplatný právny úkon. Podľa názoru NS SR kardinálnym právnym problémom je otázka platnosti, či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ, teda, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods.8 prvá veta Zákona o bankách musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. V odôvodnení rozhodnutia NS SR uvádza, že rozhodujúcou skutočnosťou v prejednávanej spore je vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľne zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie, dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia, čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú osobu), nakoľko Zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Najvyšší súd konštatoval, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom, v tomto prípade so Zákonom o bankách, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené, resp. zakázané. Išlo by o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ.

13.Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a tiež v intenciách vysloveného názoru Najvyššieho súdu SR odvolací súd nevidí žiaden dôvod, prečo by sa mal od tohto rozhodnutia odkloniť.

14.Žalobca v odvolaní namieta, že žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, a teda v súvislosti s § 550 ods.1 a § 551 ods.1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

14.1.K tejto námietke odvolací súd uvádza, že žalobca síce tvrdil, že zásielka sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného, avšak listinným dôkazom sám preukázal opak a síce, že žalovaný na adrese, na ktorú mu zásielka bola doručovaná, bol neznámy. V kontexte uvedeným žalovaný v 1. rade by mal preukázať opak, čo v praxi znamená, že by mal preukázať, že zásielka mu doručená bola. Keďže žalovaný ostal pasívny, tak ako to žalobca v odvolaní namietal, avšak nepreukázal žalovaný v 1. rade, že by mu zásielka doručená bola, je potrebné vychádzať z listinných dôkazov predložených žalobcom a vykonať záver, že táto zásielka žalovanému v 1. rade doručená nebola.

15.Odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.7.2018 sp.zn. 2Cdo 27/2017 z ktorého je zrejmé, že pri posudzovaní dôkazného bremena tej ktorej strany sporu treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia niečoho, majúca trvajúci charakter, sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.

15.1.Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti účastníka označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti nie je procesne sankcionované, zväčša sa však prejaví v rozhodnutí vo veci vo forme neúspechu účastníka v spore.

16.O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

17.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18.Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18.1.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Keďže žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovanému v 1. rade žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

20. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa,

osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).